

La filla del carboner

Una vegada hi havia un home anomenat Jamal, que tenia set filles i que per poder-les alimentar feia carbó al bosc i anava a vendre-se'l a la ciutat.

Totes les filles, menys la petita, sentien vergonya del seu pare perquè era pobre i perquè de tant treballar tot el dia amb el carbó sempre anava brut, ennegrit i mal vestit.

Per voler amagar que estaven en tan mala situació, les sis filles es passaven tot el dia maquillant-se i empolainant-se, sense fer res. Deixaven totes les feines de casa en mans de la seva germana petita, Fàtima, que s'ocupava d'elles de molt bon grat. A la nit, quan el seu pare arribava cansat, ella li treia les sandàlies i li rentava de seguida tota la roba, que era plena de pols negra perquè l'endemà se la pogués posar ben neta.

La Fàtima era coneguda a tot el país per la seva intel·ligència. Era capaç de comprendre les paraules més complicades i de resoldre els enigmes més difícils.

L'emir d'aquella regió, el gran Samir, també tenia fama de ser un gran afeccionat als enigmes i, com que era molt autoritari i capriciós, en proposava de ben difícils als seus súbdits, els quals els havien de resoldre ràpidament si no volien perdre la vida.

Un dia va explicar als habitants de la ciutat, entre els quals estava el carboner, aquesta endevinalla:

*"Tinc un arbre amb dotze branques,
cada branca té trenta branquetes,
cada branqueta té cinc fulles".*

- Teniu vuit dies per dir-me què és. Si passats aquests vuit dies no ho heu endevinat, us tallaré el cap a tots.

Els súbdits del rei se'n van anar molt abatuts i preocupats i cada dia procuraven per tots els mitjans de trobar la resposta. Ja era a prop el dia que s'havien de tornar a presentar davant de l'emir i el carboner, angoixat, va explicar l'enigma a les seves filles. Quan la petita, la Fàtima, el va sentir, va dir:

- No hi ha una cosa més fàcil de resoldre que l'enigma del rei.

En Jamal, el pare, va escoltar atentament l'explicació.

Al dia següent els homes de la ciutat van comparèixer davant del gran Samir. A cada resposta que no encertaven l'emir reia burleta i anava posant a un cantó els condemnats a mort. A la fi li va tocar al carboner.

- I tu, què has descobert? - va preguntar-li l'emir tot rient, convençut que l'home no podria triomfar en allò que els altres havien fracassat.

- Majestat! - va dir en Jamal - només Déu i vós sabeu la resposta a l'enigma. No obstant, jo em penso que l'arbre representa l'any, les branques els dotze mesos, les branquetes els dies i les fulles les cinc pregàries de la jornada.

El gran Samir va exclamar:

- Carboner, has salvat la vida i la dels teus companys, perquè aquesta resposta és la correcta.

Un murmuri de descans va recórrer el grup d'homes que ja creien que estaven condemnats.

- Però - va continuar dient l'emir -, no em puc creure que tu tot sol hagis trobat la resposta. Digues-me ara mateix qui t'ha ajudat a resoldre l'enigma.

El carboner, mort de por, va respondre:

- Una filla.
- Una filla? Doncs em vull casar amb ella.
- Però Majestat, ... és massa jove, és ... indigna de vós.
- Em vull casar amb aquesta noia que t'ha ajudat a resoldre l'enigma. Digues-li que es prepari, li dono el temps del meu arbre. D'aquí a dotze mesos els meus homes l'aniran a buscar.

El carboner va pensar que es tractava d'un caprici de l'emir i que se n'oblidaria.

Al cap de dotze mesos els homes de l'emir es varen presentar a casa del carboner amb una caravana carregada d'esplèndids regals. L'amo, l'emir, els havia encarregat que donessin tots aquests presents a la seva promesa i també que l'informessin fil per randa de la seva bellesa i sobretot que li repetissin una per una les paraules que ella els digués.

Durant el camí, els servidors varen robar una part dels presents pensant que ningú no se n'assabentaria.

Quan van arribar, van veure les set filles del carboner: sis, estaven molt ocupades empolainant-se i mirant-se al mirall; la setena, la petita, de seguida es va afanyar a rebre'ls dignament, ja que els seus pares no eren a casa en aquell moment.

Al cap d'una estona, el pare i la mare van tornar i es van sorprendre molt de veure a casa seva els homes de l'emir, perquè ja s'havien oblidat de la promesa que els havia fet.

Tots plegats van menjar el dinar que la joveneta havia preparat en honor seu.

Quan eren a punt d'acomiar-se, la jove li va dir al cap dels servidors:

- Quan torneu al costat del vostre amo, li presenteu els meus respectes i, alhora, us prego que no oblideu dir-li justament això:

*"manquen estels al cel,
aigua a la mar,
i plomissol a la perdiu".*

Els servidors no entenien què els deia, però van repetir moltes vegades les paraules de la jove per retenir-les a la memòria i trametre-les a l'emir.

En arribar van trobar l'amo impacient per tornar-los a veure.

- De pressa! - va dir - Expliqueu-m'ho tot i aneu ben en compte de no oblidar-vos de res.

Els servidors van repetir una per una les estranyes paraules de la jove.

- Miserables! - va dir l'emir- Què heu fet amb els meus presents?

El cap dels servidors es va tornar pà·lid.

- Els hi vàrem donar- va dir.
- Li vàreu donar tots els presents?- va cridar el gran Samir.

Els servidors, en veure's descoberts, es varen agenollar davant de l'emir i li varen demanar perdó.

- Traient les pedres precioses de les joies de la jove - va dir el gran Samir - heu privat al seu cel d'estels. Agafant una part dels perfums heu tret aigua a la mar. I quedant-vos amb les robes d'or i seda, li heu tret el plomissol a la perdiu. Aneu-vos-en, no us vull tornar a veure més!

Al cap de poc temps, l'emir i la jove van celebrar les seves noces. La festa va durar set dies i set nits. El carboner va veure com canviava la seva vida d'un dia per l'altre. No es podia creure el miracle que l'havia convertit de carboner a pare de la reina. L'emir estava molt content de tenir a palau una esposa que podia respondre i jugar amb les mateixes armes que ell al joc dels enigmes.

(Conte popular magribí).

